

Steve Cavanagh

SEDEM DNÍ

Vyhrál každý proces...
pretože stojí za každou vraždou.

Ljndeni

Sedem dní

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Steve Cavanagh

Sedem dní – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

SEDEM DNÍ

Steve Cavanagh

SEDEM DNÍ

Preložil Vladislav Gális

Ljndeni

Venujem Johnovi, Mattovi a Alanovi.

Za priateľstvo.

PROLÓG

Holmanov nápravný ústav, okres Escambia, štát Alabama

Randal Korn čakal na túto chvíľu štyri dlhé roky.

So založenými rukami stál v miestnosti smrti a uprene pozeral na kreslo. Malo takmer sto rokov. Bolo vyrobené z mahagónu a potom namaľované svetivou žltou farbou, ktorú si požičali od správy štátnych diaľnic neďaleko Holmanovej väznice. Kreslo nazývali Žltá mamka.

Do tohto kresla si sadlo stoštyridsaťdeväť ľudí, ktorí už z neho nikdy nevstali.

Digitálne hodiny na stene ukazovali 23.45.

Už len chvíľu. Vyšiel z tehlovej miestnosti a ocitol sa na chodbe pri stene zo škvárobotónových tvárnic. Neomietnutej. Dvere vľavo viedli do miestnosti s ovládaním kresla – veľína. Nevošiel dnu, zamieril do enklávy na konci chodby. Oproti sebe tam boli obrátené dve pohovky. Na jednej sedel kňaz, na druhej popravný tím. Štyria dozorcovia, vycvičení dopraviť väžňa z cely smrti ku kreslu a pripútať ho k nemu, to všetko za menej ako dve minúty.

Korn mávol rukou na tím smrti a veliaci dozorca prikývol. Kňaza ignoroval. Za pohovkami viedla vľavo úzka chodba. Na jej konci sa nachádzala malá zamrežovaná cela a v nej sedel na prični a pozeral televízor Darius Robinson. Zjedol poslednú večeru – vyprážený hovädzí steak, kukuričný chlieb a pepsi. Kňaz mu dal posledné pomazanie. Hlavu a ľavé lýtko mal čerstvo oholené. Medzi Dariusom a Žltou mamkou stál jeden človek.

Volal sa Cody Warren.

Cody bol pred celou a telefonoval z prístroja pripevneného na stene. Korn presne vedel, čo Cody robí. Telefonoval na úrad guvernéra, čakal, kým si guvernér Chris Patchett pozrie papiere, ktoré Cody poslal a žiadal v nich o odklad popravy. Cody bol ako obhajca so skúsenosťami

s trestom smrti v Alabame jediným človekom, ktorý by mohol presvedčiť guvernéra, aby zachránil život jeho klientovi.

Korn stál úplne bez pohybu. Bol to vysoký štíhly muž s náznakom muskulatúry a bez telesného tuku. Niežeby sa udržiaval vo forme. Málo jedával a bolo to na ňom vidieť. Jeho ostré líčne kosti by dokázali krájať roštenku. Nikde ani stopy po vráskach spôsobených vekom. Niektorí vraveli, že má tvár ako nejaká podivná porcelánová bábika. S tmavými vlasmi rozdelenými na boku cestičkou a s okuliarmi v tenkom kovovom ráme, ktoré mal starostlivo nasadené na nose, vyzeral ako oveľa starší muž, čo si ukradol mladšie telo. Korn mal malé čierne oči, ktorých pohľad akoby prekryvalo obočie. Ústa boli len tmavou štrbinou na tvári. To dvojmetrové telo mohlo byť výhodou, keby sa venoval športu, ale on sa zdržiaval vnútri, v tme, čítal, učil sa a rozmýšľal. Ako starý pavúk, čo splieta pavučinu, ktorú vidí iba on.

Dvadsaťpäťročného Dariusa Robinsona pred štyrmi rokmi usvedčili z vraždy a odsúdili na smrť. Rýchlo si vyčerpал možnosti odvolania. Obeťou bol predavač ojazdených aut, ktorému strelili do hrude počas lúpeže. Predavača v skutočnosti zastrelil istý Porter, ktorý mu ukradol päťtisíc v hotovosti. Robinson priviezol Portera do autobazáru a po lúpeži ho odviezol preč. Tvrdil, že nevedel, že Porter je ozbrojený, iba ho viezol do autobazáru, kde si mal vybrať auto. Portera dvadsaťštyri hodín po lúpeži zastrelila polícia. Robinson povedal porote, že nebol ozbrojený, ani len nevstúpil do objektu autobazáru, celý čas sedel v aute a nevedel, že Porter chce niekoho prepadnúť, kým nezačul výstrel. Dokonca povedal, že Porter sa mu po lúpeži vyhrážal, že ho zastrelí, ak ho neodvezie z miesta činu.

V okrese Sunville to bolo jedno. Randal Korn, štátny zástupca pre okres, presvedčil porotu, že Robinson sa podieľal na lúpeži a vedel, že Porter je ozbrojený. Podľa platných zákonov to stačilo, aby Robinsona strčili do cely smrti a správali sa k nemu, ako keby zo zbrane vystrelil on. Všetky popravy v Alabame sa vykonávajú v Holmanovej väznici v okrese Escambia, ktorý susedí s okresom Sunville.

Korn vedel, že keďže spúšť stlačil Porter, stále existovala šanca, že Dariusovi trest smrti zmiernia.

Cody bol starší ako Korn a každý jeden rok zo svojich šesťdesiatich troch mal vpísaný v tvári. Čelo mu brázdili hlboké vrásky. Mal ich aj okolo očí, tie však zostávali jasné – optimistické. Jeho sako ležalo na natretej

betónovej dlážke spolu s kravatou. Utriel si pot z čela do sivých vlasov, potom si k uchu znovu pritisol slúchadlo. Cody Warren bol dobrý právnik a bol presvedčený, že zachráni Dariusovi život, hoci na slobodu ho dostať nemohol.

„Ozvali sa už z kancelárie guvernéra?“ spýtal sa Korn.

Cody sa obrátil, pokrútil hlavou, potom pozrel na hodinky. Desať minút do polnoci. Desať minút, kým Darius Robinson spraví svoje posledné kroky ku kreslu. Nástenný telefón bol priamou linkou na guvernéra, ale väčšinu právnikov tam odkladali do režimu čakajúceho hovoru. Tak bol na tom teraz Cody. Počúval mŕtve ticho a čakal na skutok milosrdenstva.

„Zmiernia mi trest. Viem to. Som nevinný,“ ozval sa hlas. Korn sa obrátil a uvidel v cele smrti Dariusu, ako sa drží železných mreží. Prestupoval z nohy na nohu, takmer tancoval a od nedočkavosti si hrýzol pery. Tvár mu pokrýval pot, hoci chodba bola studená. Čakanie na telefonát, ktorý rozhodne, či budete žiť alebo zomriete, vie s človekom zamávať a na Dariusovi bolo vidieť duševné napätie.

Korn vytiahol zo saka mobil, prešiel prstom po obrazovke, potukal po nej a priložil si ho k uchu.

„Pán viceguvernér Patchett,“ povedal Korn. „Som tu s Codym Warrenom a s našou hviezdou, pánom Robinsonom. Myslím si, že pána Warrena preplí na čakajúci hovor a pokúša sa dovolať do kancelárie.“

Guvernérovi Alabamy hrozilo hlasovanie o nedôvere, ktoré odročili vzhľadom na to, že si musel zobrať voľno zo zdravotných dôvodov. Momentálne sa zotavoval v nemocnici v Arkansase. Keďže bol mimo štátu, zastupoval ho viceguvernér.

Korn znovu potukal po obrazovke a zapol hlasný hovor, aby počuli aj Cody a Darius.

„Stále zvažujem rozhodnutie. Najprv som sa chcel spýtať na váš názor,“ povedal Patchett.

„Iste, preberieme to s pánom Warrenom. Prepnem vás na čakajúci hovor.“

Warren prudko vrátil slúchadlo na vidlicu. Jeho hovor do kancelárie guvernéra čakal už takmer hodinu a Korn mu teraz s potešením dával najavo, že on sa dokáže spojiť s guvernérom okamžite. Tieto malé mocenské hry poskytovali Kornovi chvíľkové vzrušenie.

„Pozrite sa, Korn. Zohral v tej lúpeži menšiu rolu, akokoľvek sa na to pozriete. Nezaslúži si zomrieť a vy to viete. Je to mladý človek. Môže mať ešte život pred sebou a som presvedčený, že existujú nové dôkazy, ktoré jedného dňa očistia jeho meno. Prosím, dajte mu šancu,“ povedal Warren a hlas mu znel zachrípnuto a prenikavo – päť dní v kuse drel na tom, aby zachránil Dariusu Robinsona pred kreslom.

Kornov výraz sa nezmenil. Tá prázdna bábikovská tvár. Neodpovedal, tešil sa z toho, ako naňho Warren pozerá, čaká na odpoveď, hľadá nádej, tají dych.

Nikto neprehovoril. Nikto sa neodvážil dýchať. Keď Korn chcel, dokázal stáť úplne nehybne, bola to ďalšia črta, vďaka ktorej občas pôsobil neživo. Obklopovalo ich veľavýznamné ticho. Bolo plné možností a hrôzy. A Korn sa v tom zlovestnom tichu vyžíval, ako keby sa kúpал v mŕtvej vode.

Potom sa ticho prelomilo. Darius sa nadýchol. Zhlboka. Ako chvíľkové vákuum vo vesmíre, keď sa zrúti jadro hviezdy a vtiahne všetko do svojho prasknutého srdca tesne predtým, než exploduje.

„Porter na mňa po lúpeži namieril zbraň! Keby som ho neodviezol, bol by ma zabil. Nevedel som, že niekoho zastrelí a olúpi. Prisahám, že som to nevedel!“ kričal Darius a z každého slova kvapkal strach a zúfalstvo.

„Verím vám,“ povedal Korn.

„Prosím?“ spýtal sa Warren.

„Verím mu. A viceguvernér spraví, čo mu poviem. Hneď ho prepnem. Dajte mi sekundu a čoskoro sa to všetko skončí,“ povedal Korn.

Dariusovi Robinsonovi začali po lícach stekať slzy.

Cody Warren zvesil plecia, ako keby mu z chrbta zdvihli dvesto kíl. Pozrel na strop, zašepkal slová vďaka nebesiam a zavrel oči. Zachránil život mladému človeku. A v tej chvíli nemohlo existovať nič sladšie ako tá úlava.

Prešiel k cele smrti, strčil ruky cez mreže a vzal do dlaní tvár svojho klienta. „Bude to v poriadku,“ povedal.

Korn palcom stisol obrazovku mobilu. „Pán guvernér, ste stále tam?“

„Som tu. Máme málo času, Randal. Čo mám podľa vás urobiť? Som naklonený zmierniť trest na základe vyjadrenia pána Warrena, ale nepôjdem proti svojmu okresnému štátnemu zástupcovi – ak je o tom pevne presvedčený. Aký je váš názor?“

Korn urobil krok späť, kochal sa scénou, ktorú mal pred sebou. Warren a Robinson sa objímali cez mreže cely. Obaja plakali.

„Rozprával som sa s pánom Warrenom. Je veľmi presvedčivý. Má silný argument za zmiernenie Robinsonovho trestu. Rozumiem, že aj vy tomu dávate prednosť. Nie je jednoduché zobrať život v mene spravodlivosti,“ povedal Korn.

Warren a Robinson sa teraz usmievali cez slzy, smiali sa. Obrovský, nepredstaviteľný strach, ktorý sa ich držal celé týždne, zmizol a pocit úľavy bol absolútny.

„No práve preto musíme v tomto prípade vykonať rozsudok,“ vyhlásil Korn.

Warren prvý zaregistroval, čo Korn práve povedal. Hlava sa mu mykla nabok, oči zabodol do štátneho zástupcu.

„Porota uznala pána Robinsona vinným z vraždy a odsúdila ho na smrť. Ak mu umožníme žiť, ponížime porotu aj obeť pána Robinsona. Nie, podľa môjho názoru dnes Darius Robinson zomrie.“

Warren sa pohol smerom ku Kornovi, ale vošli medzi nich dvaja dozorcovia, schmatli Warrena a prinútili ho cúvnuť.

„Ako som povedal, Randal, nepôjdem proti vášmu želaniam. Poprava sa uskutoční podľa plánu. Odvolanie sa zamietá,“ povedal Patchett.

Príslušníci zboru väzenskej stráže niekoľko týždňov pred týmto dňom nacvičovali, dávali si záležať, aby boli popruhy zatiahnuté, v špongii na hlave dosť solného roztoku, elektródy bezpečne pripevnené. Nacvičenú prácu dokončili do dvoch minút, vyšli z miestnosti smrti a nechali Robinsona pripútaného k Žltej mamke a so zaviazanými očami.

Miestnosť sama osebe bola relatívne malá. Kreslo stálo uprostred priestoru s tehlovými stenami, obrátené k veľkému pozorovaciemu oknu. Ovládače elektrického prúdu sa nachádzali v osobitnej miestnosti. Korn mal popravu pozorovať cez sklo na dverách veľína.

Robinsonova modrá väzenská uniforma bola mierne upravená. Nohavice mal na ľavej nohe odstrihnuté tesne nad kolenom. Na ľavom lýtku, potretom vodivým gélom, mal pripevnenú elektródu. Obe nohy mal pripútané ku kreslu hrubými koženými popruhmi s lesklými striebornými prackami okolo členkov. Ďalšie popruhy na bruchu, hrudi, ramenách a čele. Špongia obsahujúca presne deväťdesiat mililitrov solného roztoku

spočívala na elektróde, ktorá vychádzala z toho, čo nazývali „prilba“, bola to pokrývka hlavy, ktorá prenášala väčšinu prúdu do Robinsonovho tela. Keby bolo v špongii priveľa soľného roztoku, elektróda by skratovala. Keby ho bolo primálo, Dariusova hlava by vzbĺkla.

Väzenská uniforma mala na sebe vlhké škvrny. Pod pazuchami a na hrudi. Robinson sa pod uniformnou potil. Dokonca aj pevne pripútaný sa triasol ako pištoľ v ruke dieťaťa.

Pákou vo veľine sa odtiahol záves v miestnosti smrti a odhalila sa sklenená stena a ľudia za ňou. Šesť svedkov. Ani jeden z nich nebol príbuzný mŕtveho predavača z autobazáru, ktorého zavraždil Porter. Nie, toto boli profesionálni svedkovia a reportéri. Cody Warren nebol prítomný. Vyviedli ho z budovy. Korn videl svedkov, ale oni ho nevideli. Jeho sklo bolo jednostranné.

Odsúdený dostal priestor na posledné slová.

„Som nevinný a všetci to vedia.“

Korn to vedel. A bolo mu to jedno. Nestal sa prokurátorom v štáte s trestom smrti, aby sa trápil vinou alebo nevinou. Mal rád systém. Spravidlosť bola iba plášťom, ktorý nosil, aby zakryl svoju pravú podstatu.

Všetko stíchlo. A potom začul zvuk prebúdajúceho sa stroja.

Korn počul aj niečo iné, tichý bzukot, ktorý náhle zosilnel, keď sa Robinsonovo ľavé plece myklo a potom znovu vrazilo do kresla.

Žltá mamka odštartovala svoj prvý cyklus.

Robinsonom teraz prechádzalo takmer dva a pol tisíc voltov. Kornovi sa rozšírili oči, pootvoril pery. Cítil v ústach kovovú pachuť. Vzduch zhustol od statickej elektriny.

Robinson prvé dve sekundy pôsobil, ako keby mu nejaká neviditeľná sila prišpendlila plece k operadlu kresla. Ubehli ďalšie dve sekundy a jeho telo sa prudko mykalo, ako keby mal v bruchu zbijačku. Prvý šok ho mal omráčiť, zastaviť mu srdce.

Nestalo sa ani jedno z toho. Ľudská lebka je slabý vodič.

Po piatich minútach sa vypol prúd. Potom sa znovu zapol, no bol slabší – len sedemsto voltov. Tak to bude tridsať sekúnd a potom sa stroj automaticky vypne. Ak Robinson dovtedy nebude mŕtvy, celý proces sa zopakuje.

Korn celý čas stál pri okne a pozoroval, ani raz neodtrhol oči od Robinsona.

Ani raz neodtrhol oči od človeka v kresle.

Dokonca ani keď mu začala dymiť pokožka. Dokonca ani keď mu prúd roztrieštil ľavú holennú kosť. Dokonca ani keď mu z úst vybuchla krvavá pena.

Korn mal celý čas pocit, ako keby mu v žilách prúdila elektrina. Akási základná sila. Ako štátny zástupca mal vo svojich dlhých pokrútených rukách moc nad životom a smrťou. A miloval ju. Zabil tohto človeka tak isto, ako keby mu strelil do hlavy guľku, a tá myšlienka bola opojná. Zastreliť alebo bodnúť niekoho nebolo pre Korna to pravé. Bolo to príliš animálne. Korn zabíjal mocou svojho úradu, svojej mysle a svojich schopností. A čerpal z toho väčšie potešenie, než si predtým dokázal predstaviť. Celý čas v duchu presviedčal Robinsona, aby vydržal nažive ešte trošku dlhšie.

Aby ešte trvalo to utrpenie.

Keď sa to skončilo, nad Žltou mamkou sa vznášal oblak dymu a Korn bol bez dychu.

Darius Robinson zomieral deväť minút.

A počas tých mučivých deviatich minút Randal Korn cítil, že naozaj žije.

O PÄŤ MESIACOV NESKÔR

SKYLAR EDWARDSOVÁ

Skylar Edwardsová sa utiahla do kúta kuchyne v bare U Hogga a palcami písala správu na mobile. Ťukanie, ktoré počula pri každom údere, bolo len efektom napodobňujúcim hluk starej klávesnice, ale dokonca aj tie zvuky vyjadrovali hnev, ktorý práve vložila do textu. Dopísala správu, odoslala ju a strčila mobil do vrecka džínsov, skôr než ju prišiel hľadať majiteľ baru.

Bola takmer polnoc, kuchyňu zavreli pred niekoľkými hodinami a šéf-kuchár, ktorému tento titul sedel len veľmi zhruba, odišiel krátko po tom, ako obtrel gril špinavou utierkou. Nemala iný dôvod, aby tu bola, okrem toho, že potrebovala päť minút súkromia s mobilom. Nepotrvá dlho, kým dostane odpoveď. Jej priateľ Gary Stroud nikdy neposielal dlhé správy. Používal emoji alebo GIF-y, aby zakryl mizerný pravopis. No Skylar nemala kedy čakať. Vyšla lietacími dverami na chodbu, prešla popri toaletách a zamierila cez ďalšie dvere do baru.

Zostali tam už len traja zákazníci. Miestni z Buckstownu. Z reproduktora v kúte stále znel soft rock, ale zákazníci ho ignorovali. Pozerali televízor.

„Hej, Ryan, mohol by si pridať hlasitosť?“ spýtal sa urastený chlap na konci barového pultu. Sedel tam, odkedy sa navečeral, pri práci popíjal sódočku a zázvorovú limonádu. Už ho tu videla. Väčšinou chodieval, keď bolo ticho, venoval sa nejakým papierovačkám a pozeral zápas. Nebol fešák, ale mal dobrú postavu a vždy nechal slušné prepitné.

„Jasné, Tom,“ odvetil Ryan a položil dve pívá pred ďalších zákazníkov.

Tom. Tak sa volal. Vedela, že pracuje v kancelárii okresného štátneho zástupcu. Asi pred piatimi mesiacmi ho videla v televízii a dokonca sa rozprávali o jeho prípade. Išlo o toho muža, ktorého popravili v okrese Escambia. Tom ho pomáhal usvedčiť. Povedal o tom veľmi málo, lenže Tom toho veľa nenahovoril. Ryan Hogg bol k nemu vždy výnimočne milý.

Pozrela na televízor, keď Ryan stíšil stereo a pridal hlasitosť plochej obrazovky na stene nad barom. V správach bol nový guvernér Patchett a zase rozprával o fabrike.

„... urobím všetko, čo bude treba, aby som zachránil pracovné miesta v *Solant Chemicals*...“

„Zatvárajú fabriku?“ spýtal sa Ryan.

„Vyhrážajú sa tým už roky,“ odpovedal Tom. „Ak sa v tom teraz angažuje už aj guvernér, tak to vyzerá vážne.“

Skylar začala zbierať poháre zo stolov, zároveň nespúšťala oči z televízora. V továrni pracoval jej otec Francis. Robil tam vodiča, jazdil na kamióny. Odmakal dvadsať rokov a zarábal dosť na to, aby mohol pomáhať Skylar s vysokou školou. Skylar bola šikovná, ale nepodarilo sa jej získať štipendium a otec jej platil školné. Keby prišiel o robotu, možno by musela odísť zo školy. Ďalšia starosť.

Vo vrecku jej zavibroval mobil. Odvrátila sa od Ryana a vyslobodila mobil z džínsov. Ryan Hogg nebol zlý šéf. Platil o niečo viac ako väčšina a neoberal ju o prepitné. Nikdy nepovedal nič nevhodné a rozhodne sa jej nikdy nedotkol, ale občas ho pristihla, ako sa na ňu díva. A nie pohľadom, akým šéf kontroluje, či jeho zamestnankyňa nemá čas písaním frajerovi. Bol to iba pohľad, ale aj tak sa jej z neho trochu dvíhal žalúdok.

Otvorila textovú správu. Emoji srdca a text *Prosím, čím skôr príď*. Garyho sestra Tori v ten večer organizovala večierok a Gary už predtým prosil Skylar, aby sa v práci vyhovorila, že je chorá. Povedala mu, že musí pracovať, a on sa na to naštvál. Otravoval ju, aby odišla skôr a pridala sa k nemu. Skylar nechcela zbytočne dávať Garymu falošnú nádej. Bola unavená a nemala náladu na žiadnu párty. Básnil však o tom večierku celé dni, a tak teraz poslala Tori správu s otázkou, či sa oslava ešte bude konať, keď skončí zmenu.

„To je dvojpalcový rozhovor?“ spýtal sa Andy.

Spoznala jeho hlas a s úsmevom sa k nemu obrátila. Andy mal plné ruky špinavých pivných pohárov. Upratal zvyšok stolov, kým sa venovala mobilu.

„Ako to myslíš, že dvojpalcový rozhovor?“ spýtala sa.

„Keď sa s Garym hádate, píšeš oboma palcami. Občas mám pocit, že si rozbiješ displej, tak rýchlo ťukáš,“ povedal.

Milo sa usmiala. Vďaka Andymu Duboisovi bola práca v bare U Hogga oveľa znesiteľnejšia. Bol od nej mladší, ale len o málo. V septembri nastupoval na výšku. Múdry chalan, s dobrým srdcom. Múdrejší ako Skylar, lebo získal plné štipendium. Nezávidela mu to, lebo pre Andyho to bol jediný spôsob, ako sa vôbec mohol dostať na výšku. Andy mal iba mamu a v Buckstowne žila belošká stredná trieda, tak ako Skylarini rodičia, ktorí sa nejako pretĺkali a darilo sa im po troche si vytvárať finančné rezervy; na druhej strane mesta však žili černošské a prisťahovalecké rodiny, ktoré to mali ťažšie ako väčšina. Skylar bola rozhodnutá, že len čo vyštuduje, vypadne z tohto mesta. Vedela, že to urobí aj Andy a zoberie so sebou svoju mamu.

Andy sa s úsmevom odvrátil a odniesol špinavé poháre k baru. Všimla si, že mu zo zadného vrečka džínsov trčí brožovaný román. Keď mal Andy v robote voľnú chvíľu, vždy čítal. Nemal mobil. Skylar mala pocit, že keby namiesto pozerania do mobilu trávila toľko času čítaním ako Andy, to štipendium by bola dostala. Aspoň jej to pripomenulo, že budúci mesiac by si mohla vybrať nový mobil. Už sa rozhodla, že starý model daruje Andymu aj s nejakým kreditom.

Skylar pozbierala zostávajúce poháre a Ryan diskkrétne naznačil dvom zákazníkom na barových stoličkách pred sebou, že bude zatvárať.

Boli to urastení chlapi. Jeden vysoký, jeden priemernej výšky, ale obaja samý sval.

Dvaja policajti. V civile, mimo služby.

Vysoký bol zástupca Leonard. Mal ryšavé vlasy, fúzy a správal sa povýšenecky. Najmä k Andymu. Druhý bol zástupca Shipley. Mal malé tmavé oči, od ktorých akoby sa svetlo odrážalo v podivných uhloch – takmer ako keby mal za očnými guľami oheň, ktorý sa dal občas zazrieť. Nebol taký prchký ako Leonard, ale Skylar mala podozrenie, že je nebezpečnejší.

Boli štamgasti a vždy sedávali vpredu na barových stoličkách, aby nemuseli nechávať prepitné čašníčke. Ryan sa o prepitné na bare nedelil. To, čo bolo na stoloch, bolo pre Skylar a Andyho, všetky bankovky, ktoré pristáli na bare, boli jeho.

„Hej, Sky, tvoj oco stále pracuje vo fabrike?“ spýtal sa Leonard.

Oslovoval ju Sky. Nikto iný to nerobil, ale usmiala sa a odpovedala tak ako vždy.

„Jasné,“ prisvedčila.

„Veľa ľudí to má teraz ťažké,“ poznamenal Shipley a potom sa vrátili k svojmu rozhovoru. Skylar naložila do umývačky a Tom si pozbieral papiere, zaplatil účet a vyšiel prednými dverami. Ryan začal zhasínať svetlá, čo už Shipley a Leonard pochopili a odišli. Personál upratol bar a potom Ryan povedal Skylar a Andymu, že môžu ísť.

Odišli spolu, vyšli do teplého večera okolo štvrti na jednu. Skylar zamávala na pozdrav Andymu, ktorého čakala dlhá cesta pešo domov. Zavibroval jej mobil. Správa.

Odpoveď od Tori: *Aký večierok?*

Skylar si prešla prstami cez vlasy a zahrešila. Urobila screenshot Tori-nej správy a chcela ho poslať Garymu s textom *To čo je? Klamal si o večierku?*, keď jej zazvonil mobil. Bola to Tori. Skylar prijala hovor.

„Bože, prepáč. Prosím ťa, príď, pokašlala som to,“ povedala Tori na pozadí hlasnej rockovej hudby.

„Čo sa deje? Gary ma celé týždne presviedčal, aby som určite prišla na ten super veľký večierok u teba doma.“

„Jasné, jasné, len príď,“ povedala váhavo.

Skylar sa s Tori kamarátila ešte predtým, ako sa zoznámila s Garym. Dobre ju poznala a vycítila, že niečo tají.

„Čo sa deje? Hneď mi to povedz, lebo zavolám Garymu a...“

Tori ju prerušila.

„Som v bare U Buddyho. Gary je u mňa doma. Sám. Musíš tam ísť...“

„Povedz mi, čo sa deje, lebo...“

„Kúpil prsteň,“ povedala Tori.

Skylar si zakryl dlaňou ústa, práve keď sa zhlboka nadýchla, a prstami si pevne zovrela pery, ako keby sa neodvážila ani hlesnúť. Chvíľu takto zostala.

„Prepáč, strašne som to pokašlala. Prosím ťa, choď tam. Chce ťa prekvapiť. Takže sa tvár prekvapene a nepovedz mu, že som ti to prezradila.“

„Nemôžem uveriť, že to urobil...“

„Plánoval to celé týždne. Uplynulo päť rokov od dňa, keď ste sa zoznámili. U mňa doma. Chcel, aby to bolo výnimočné.“

Tori ju prehovárala láskyplným tónom a Skylar cítila, ako jej do očí vchádzajú slzy. V žalúdku pocítila radosť, ktorá sa jej dvíhala do hrdla.

S Garym si vždy pripomínali výročie prvého rande. Ona si poriadne nepamätala, kedy sa prvýkrát zoznámili, ale bolo neuveriteľne zlaté, že on si to pamätal a dal do toho toľko úsilia.

„Budeme sestry,“ povedala Skylar. „Teda švagriné.“

„To znamená, že povieš áno!“ zvolala Tori.

„Jasné, že poviem áno.“

Ešte sa chvíľu rozprávali, potom Skylar ukončila hovor. Musela sa stretnúť s Garym a ledva dokázala potlačiť vzrušenie.

Bar U Hogga bol podnik na ceste Union Highway, tri kilometre pred Buckstownom, vedľa benzínky.

Skylar stála pri ceste a rozmýšľala, čo urobí. Mohla sa vybrať do mesta pešo. Už to tak neraz spravila. No dnes večer bolo horúco a desať hodín v kuse stála na nohách. Na diaľnici bola stále premávka, tu pred mestom sa spomaľovala na šesťdesiat kilometrov za hodinu. Mohla by si niekoho stopnúť.

Aj to už v minulosti urobila. V meste bola iba jedna taxislužba. Takto ďaleko do Alabamy sa ešte nedostala ani jedna z digitálnych taxislužieb. Ľudia tu skrátka šoférovali, dokonca aj keď boli opití.

Skylar stála pri kraji cesty, čakala na triezveho priateľského šoféra.

Začala písať správu otcovi, aby na ňu nečakal, keď pred ňou začal spomaľovať kamión. Zablikal svetlami, zastal vedľa nej a otvorili sa dvere na strane spolujazdca. Skylar sa chytila kľučky a vystúpila po schodíčkoch, aby mala výhľad do tmavej kabíny.

Šofér mal čiapku, takže mu nebolo dobre vidieť do tváre. Jednu ruku mal na volante, druhú na stehne.

„Potrebujete odviezť, slečinka?“ spýtal sa.

Bolo na ňom niečo zvláštne. Zápach v kabíne. Jej otec jazdil na kamióne, takže bola zvyknutá na pach potu, žuvacieho tabaku a kávy. Toto nebolo ono. Bolo to niečo iné. Niečo odpornejšie.

Otec jej takéto veci často vyčítal. Veľmi sa o ňu bál. Vravil, že je príliš dôverčivá. Mala by byť drsnejšia, inak ju každý využije alebo jej urobí aj niečo horšie. Samozrejme, Skylar nad tým vždy mávla rukou, ale momentálne si pomyslela, že jej otec má možno pravdu. Predstavila si, že nasadne do kamióna a potom, počas pár minút cesty do mesta, sa k nej po sedadle posunie ruka. A potom kamión nezastaví v meste a ona sa nestretne s Garym, nikdy sa nezasnúbi a jej tvár skončí na kartóne

s mliekom. Možno tie fotky už nedávajú alebo tam možno zverejňujú iba tváre nezvestných detí.

Potom sa zapojila analytická časť jej mozgu. Pravdepodobnosť, že sa jej takéto niečo stane počas krátkej jazdy s cudzím človekom, bola nízka. Veľmi nízka. Milión k jednej. Musí potlačiť strach a nasadnúť.

Šofér vystrel ruku a pomohol jej vliezť do kabíny.

V pokožke mal zažratú špinu a videla, že na dlani má pot a jemne sa trasie možno od vzrušenia, že má v kabíne mladú ženu. Ešte aj peknú.

Niečo v jej vnútri skríklo *NIE*.

„Viete čo, to je v pohode. Prepáčte, ale práve som dostala správu od priateľa, príde po mňa,“ povedala a zostúpila na asfalt na kraji cesty.

Šofér zahrešil, ale ona to nezachytila, keďže zabuchla dvere kabíny. Vytúroval motor a odišiel a Skylar sa spomalil dych.

A potom začula, ako zastavuje auto, presne tam, kde predtým stál kamión. Nazrela dnu, uvidela vodiča.

Toto bolo v poriadku. Toto nebol cudzí človek. Bol asi ten posledný, koho tu očakávala. A nebála sa nasadnúť. Poznala vodiča. Počula ho rozprávať sa v bare U Hogga ani nie pred dvadsiatimi minútami, keď zbierala špinavé poháre.

Samozrejme, ponúkol jej, že ju zvezie.

Skylar nasadla na sedadlo spolujazdca, povedala, že ide len do mesta, a začala písať otcovi.

Nečakaj na mňa. Odvezie ma

Skylar nedokončila správu.

Keď ju vodič udrel do tváre, mobil sa jej zošmykol do medzery medzi sedadlom spolujazdca a konzolou. A tam aj zostal.

Skylar nemala čas kričať, premýšľať ani niečo pocítiť.

Nikdy nepríde k Torinmu domu. Nikdy znovu nepobozká Garyho, nevypočuje si jeho žiadosť o ruku ani mu nedá svoju odpoveď a srdce.

0 TRI MESIACE NESKÔR

1. KAPITOLA

EDDIE

Nevyhľadávam problémy. Ani nemusím.

Problémy si ma vždy nájdu aj samy.

Keby sa s tým spájali peniaze, možno by mi to tak neprekážalo. Niektorí ľudia sa stanú právnikmi v nádeji, že veľa zarobia. Prachy sú fajn, nechápte ma zle. Napchaté vrecká mám rád presne tak ako všetci ostatní, ale zároveň chcem v noci normálne spať. Čím viac máte peňazí vo vrecku a čím viac sviniarov vypustíte na ulicu, tým horšie spávate. Bohatstvo advokáta, ktorý robí trestné právo, sa dá merať podľa bankového účtu a podľa váhy vecí, ktoré mu ťazia svedomie. Až do toho dňa, toho magického dňa, keď to takému právnikovi jednoducho začne byť jedno. Odvtedy sa už bohatstvo meria len prachmi a dá sa užívať bez toho, aby sa človeku pri tom plietlo do cesty svedomie.

Ja som sa po tej ceste nikdy nevybral. Obhajoba vinného klienta bola u mňa vždy proti pravidlám. To zo mňa robí buď najhoršieho, alebo najlepšieho obhajcu na svete, závisí to od uhla pohľadu. Síce som sa nad tým občas zamyslel, ale bral som to tak, že ak by som bol ozaj na mizine, stačilo by mi na víkend zakotviť pri hráčskych stoloch v Las Vegas a mal by som dosť na preklenutie zlého obdobia. Minulosť profesionálneho podvodníka sa človeku zide, keď sa načas minú trestnoprávne prípady. Momentálne sa mi však darilo. Moja nová partnerka Kate Brooksová bola hotová kúzelníčka. Väčšinou vytriasala prachy z klobúkov veľkých právnických a iných firiem v kolektívnych žalobách za sexuálne obťažovanie. Šlo jej to až diabolicky dobre. Plus naša vyšetrovatelka Blochová, ktorá sa ku mne pripojila spolu s Kate, bola asi to najvynaliezavejšie súkromné očko, aké som kedy stretol. Blochová a Kate sa priatelili od detstva a to dosť pomáhalo roztopiť Blochovú. Blochová toho totiž veľa nenahovorila. Väčšinou sa zhovárala s Kate. Niežeby sa nesprávala

priateľsky – keď mala čo povedať, tak to povedala, a vždy sa ju vyplatilo počúvať.

Moja trestnoprávna prax prekvitala. Harry Ford, newyorský sudca na penzii a momentálne môj právny konzultant, rokoval v kancelárii s klientmi, kým ja som si zodieral podrážky na Center Street a v budove brooklynského súdu. Harry dával prednosť kancelárskym priestorom, aby sa mohol venovať svojmu psovi Clarenceovi, z ktorého sa stal prakticky úplne firemný inventár.

Jediné, čo nám ako novej firme chýbalo, bola dobrá sekretárka, ktorá by dvíhala telefón, zapisovala a organizovala nám život. Právnici bez dobrej administratívnej podpory nestoja za nič a väčšinou nemajú ani polovicu rozumu ako ich sekretárky.

Kate už uverejnila na internete inzerát, že hľadáme sekretárku do právnickej firmy, a preberala žiadosti. Dnes ráno sa mal k nám niekto dostať na pohovor a Kate pri tom chcela mať aj mňa. Boli sme partneri, všetko sme si delili fifty-fifty vrátane rozhodnutí, dobrých či zlých. Pohovor mal byť o štvrté na desať. Sídlili sme v Tribece, rovno nad tetovacím salónom. Kate túžila po kanceláriách v nablýskanom mrakodrape neďaleko Wall Street – samé sklo, borovicové drevo a koža. Ja som na takom mieste nedokázal pracovať a Kate sa nado mnou zľutovala, dovolila mi prenajať nám blchárňu nad tetovacím salónom s názvom Stinkin' Ink.

Kate si s Blochovou posúvali hromady papierov okolo kopírky, Harry sedel na gauči v malom priestore recepcie a pri ňom bol Clarence. Nedávno kúpil Clarenceovi nový hi-tech obojok s lokalizátorom na báze GPS. Teraz sa už desať minút bezúspešne pokúšal tento zázrak techniky aktivovať. Ja som presviedčal kávovar, aby vyprodukoval niečo, po čom mi z dšasna nezlezú tri vrstvy kože, keď dole zabzučal zvonec.

„Eddie? Otvoríš tie dvere? Stavím sa, že je to Denise,“ ozvala sa Kate.

„Kto?“

„Denise Brownová, žiadateľka o miesto sekretárky. Nečítal si jej životopis?“

„Ty si mi dávala nejaký životopis?“

„Minulý týždeň. Pravdepodobne ti stále leží na stole.“

Nepamätal som si, že by som ho čítal. To neznamená, že som ho nedostal. Administratíva je moje slabé miesto.

Tlačidlom som otvoril vchodové dvere a čakal som nad schodiskom.

Začul som ťažké kroky a zamyslel som sa, či má Denise na nohách baganče. Nahol som sa nad zábradlie. A hore schodmi som uvidel vychádzať posledného človeka na svete, ktorého som teraz túžil zazrieť.

Mal na hlave klobúk, oblečený bol v starom sivom plášti, ktorý mu určite darovala dnes už nebohá partnerka, pretože nič iné by neospravedlnilo, že ho stále nosí. Pod plášťom mal oblek na mieru a v obleku bolo naprataných osemdesiat kilogramov čistého darebáctva.

„Ak neprichádzate žiadať o miesto sekretárky, obávam sa, že budete musieť odísť,“ povedal som.

Vyšiel po schodoch až celkom hore, nadvihol si klobúk a venoval mi úsmev, ktorý mi pripomenul krokodíla tesne predtým, ako mi odhryzne kus zadku.

„Moje sekretárske zručnosti už nie sú, čo bývali,“ povedal.

„Viete písať všetkými desiatimi a variť kávu? Ak áno, miesto je vaše. Neplatíme dobre, ale robota je ešte horšia.“

„Prišiel som kvôli robote, Eddie. No nemá nič spoločné s písaním všetkými desiatimi. Smiem vojsť?“

Volal sa Alexander Berlin. Keď som ho naposledy videl, pracoval pre ministerstvo zahraničných vecí. Vraj sa odvtedy mihol všelikde inde – v CIA, NSA, na ministerstve spravodlivosti. Bol to profesionálny vybavovač a špecialista na čierne operácie, ktorý ohýbal zákony, aby vydobyl to, kvôli čomu ho práve zamestnávala tá-ktorá inštitúcia federálnej vlády. Vedel, kde ležia pochované mŕtvolky, ktoré má na svedomí vláda. Ak mal pre mňa nejakú robotu, tak som o ňu nemal záujem.

„Nepotrebujem robotu. Nech je akákoľvek, moja odpoveď bude znieť nie.“

„Ešte ste si nevypočuli, o čo ide. Pusťte ma dnu na desať minút a jednu šálku horúcej kávy. Ak vás nepresvedčím, okamžite odídem. Bez urážky. Bez zatrpknutosti.“

„Myslím si, že je predčasné tvrdiť, že nezatrpknete, keď ste zatiaľ neochutnali moju kávu. A moja odpoveď sa vám nebude páčiť. Nemám záujem, Berlin.“

Vonku očividne pršalo. Jeho starý plášť bol premočený a na schodiskový koberec z neho kvapkala voda. Zatiaľ sme nemali čas dať vyčistiť koberce a voda z jeho plášte začínala na špinavej ploche vytvárať čisté miesto.

„Vypočujte si ma, Eddie. Prosím,“ povedal Berlin.

„Najskôr chcem vedieť jeden dobrý dôvod, prečo by som to mal urobiť.“

Berlin si zložil z hlavy klobúk, pozrel na mňa spod ťažkých mokrých viečok a povedal: „Lebo ak si ma nevypočujete, tak sa jeden devätnásť-ročný chalan stane obeťou vraždy.“

„Vraždy? Kto ho zavraždí?“

„Prísne vzaté, ja.“